

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **dominet, s.r.o.**, IČ: 26773821, se sídlem Praha 6, Nad Želivkou 559, zastoupen JUDr. Davidem Mášou, advokátem se sídlem Praha 2, Na Zderaze 1275/15, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. ČTÚ-37 019/2011-603,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k rozkladu žalobce změněno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „Úřad“) ze dne 17.3.2011, č.j.: 80 873/2008-631 - Stu tak, že žalobce porušil § 13 odst. 6 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích v rozhodném znění (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) tím, že ode dne 28.3.2007 do doby vydání tohoto rozhodnutí neoznámil správnímu orgánu I. stupně změny údajů, uvedených v Oznámení komunikační činnosti ze dne 28.3.2007, a to změnu data předpokládaného zahájení zajišťování oznamovaných veřejných komunikačních sítí a změnu data předpokládaného zahájení poskytování oznamovaných služeb elektronických komunikací, čímž se dopustil správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

Žalobce v žalobě nejprve namítal nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, jakým způsobem měl porušit zákon o elektronických komunikacích, absentuje v něm skutkový popis žalobcova jednání.

Dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení jeho jednání, jako správního deliktu dle § 13 zákona o elektronických komunikacích. Zdůraznil, že výše uvedené zákonné ustanovení neobsahuje povinnost oznamovat údaj o datu zahájení komunikační činnosti, tudíž nelze po žalobci požadovat, aby oznamoval jeho změnu.

Nesouhlasil s tím, že správní orgány v řízení vycházely z e-mailu ze dne 25.7.2008 jako důkazního prostředku. Popřel, že by jej správnímu orgánu I. stupně zaslal. Připustil, že správnímu orgánu I. stupně zaslal e-mail, ale ten byl adresovaný panu S. a obsahoval dotaz na způsob vyplnění formuláře, nikoli tvrzení o neposkytování hlasové služby. Nesouhlasil ani s posouzením tohoto e-mailu jako podání ve věci samé dle § 37 správního řádu. Uvedl, že zákon nedefinuje pojem „testovací režim“, proto správní orgán I. stupně nemůže jeho obsah spekulativně vykládat.

Tvrdil, že zahájení správního řízení se žalobcem bylo nezákonné, jelikož správní orgán I. stupně nedisponoval žádnou relevantní informací svědčící o tom, že by spáchal správní delikt. Poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7 A 167/94. Uvedl, že vyrozumění o zahájení správního řízení ze dne 25.9.2007, oznámení o pokračování řízení ze dne 24.8.2009 či ze dne 27.10.2010 neobsahují způsob spáchání správního deliktu žalobcem a není zde uveden důvod, který vedl správní orgán k zahájení správního řízení. Zdůraznil, že e-mail ze dne 25.7.2008 obsahoval jeho dotaz na to, jakým způsobem má vyplnit dotazník, neboť služba je provozována v testovacím režimu. Nelze jej však posoudit jako důvod pro zahájení správního řízení z moci úřední. Z povahy věci nelze „testovací režim“ považovat za neposkytování hlasových služeb. Naopak dovodil, že provozování hlasové služby v testovacím režimu je důkazem žalobcova podnikání v oboru elektronických komunikací. Navíc ve věci vymáhání statistických údajů s ním správní orgán I. stupně nezahájil žádné řízení. Proto nemůže být účastníkem tohoto řízení.

Namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci, neboť napadené rozhodnutí bylo podloženo jediným důkazem, a to e-mailem ze dne 25.7.2008. E-mail však nebyl řádně podepsán ani nebyl podán na elektronickou podatelnu správního orgánu I. stupně. Nelze jej tedy považovat ani za vyjádření účastníka řízení ani za jiný právní úkon.

Nesouhlasil s procesním postupem správního orgánu I. stupně, který požadoval doložení skutečností svědčících o tom, že žádné změny údajů na jeho straně nenastaly. Zdůraznil, že negativní okolnosti nelze prokazovat a v tomto řízení leží důkazní břemeno na správních orgánech.

Další žalobou uplatněná námitka spočívala v porušení zásady vyšetřovací ze strany správních orgánů, neboť nezjistily rozhodné skutečnosti ohledně provozování jeho elektronické komunikační sítě. Poukázal na soudní řízení vedené před Městským soudem

v Praze pod sp. zn. 25 Cm 355/2006. V řízení bylo zjištěno, že žalobce svou síť elektronických komunikací neprodal, tudíž je zřejmé, že ji provozuje.

Namítal porušení zásady spravedlivého procesu a rovnosti stran ve správním řízení, jelikož správní orgány poskytly kopii správního spisu v této věci Městskému soudu v Praze ve věci vedené pod sp.zn. 25 Cm 355/2006. Uvedl, že se obává zakládat do správního spisu jakékoliv listiny soukromého charakteru, neboť si nemůže být jistý, zda-li se tyto listiny nedostanou ke třetím osobám, případně, zda-li by nebyly použity k jiným účelům.

Taktéž namítal šikanózní charakter daného řízení, neboť skutkový stav se od počátku řízení nezměnil, správní orgány přesto žalobce pokutovaly a své jednání vždy zdůvodnily.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Odmítl námitku nesprávného právního posouzení věci správními orgány. Poukázal na § 7 odst. 1 ve spojení s § 13 zákona o elektronických komunikacích s tím, že konkrétně § 13 odst. 4 písm. b) zákona o elektronických komunikacích stanoví povinnost uvést v Oznámení o zahájení činnosti datum předpokládaného zahájení zajišťování veřejné komunikační sítě nebo poskytování služby v elektronických komunikacích. Zdůraznil, že odvolací správní orgán v řízení o rozkladu změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby odpovídal zásadě přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice ze dne 5.6.2012 stručně zrekapituloval žalobní body již obsažené v žalobě. Zdůraznil, že je mu kladeno za vinu, že se dopustil správního deliktu neoznámení změn údajů uvedených v Oznámení, ale k takovéto změně předpokládaného data nikdy nedošlo. Jako novou námitku uplatnil tvrzení, že správní orgán neposkytl dostatečně konkrétní odůvodnění svého rozhodnutí ohledně skutečnosti, jak mělo být datum předpokládaného zahájení elektronické činnosti změněno.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadení rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích komunikačními činnostmi jsou:

- a) zajišťování sítí elektronických komunikací,
- b) poskytování služeb elektronických komunikací,
- c) provozování přístrojů (§73).

Podle § 13 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích fyzická a právnická osoba, která hodlá vykonávat komunikační činnost, která je podnikáním v elektronických komunikacích je povinna předem tuto skutečnost písemně oznámit (dále jen „oznámení“) Úřadu. Oznámení je učiněno dnem jeho doručení úřadu.

Podle § 13 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích právnická osoba v oznámení uvede obchodní firmu, název, sídlo, popřípadě sídlo organizační složky na území České republiky, identifikační číslo, bylo-li přiděleno, jméno, příjmení a bydliště osoby oprávněné jednat jménem této právnické osoby.

Podle § 13 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích fyzická a právnická osoba dále v oznámení uvede

a) vymezení druhu a územního rozsahu veřejné komunikační sítě, kterou hodlá zajišťovat a popis služby elektronických komunikací, kterou hodlá poskytovat, včetně údajů o síti, jejímž prostřednictvím bude služba poskytována, s odkazem na příslušné všeobecné oprávnění,

b) datum předpokládaného zahájení zajišťování veřejné komunikační sítě nebo poskytování služby elektronických komunikací,

c) způsob zajištění povinnosti stanovené v § 97.

Podle § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích fyzická a právnická osoba, která splnila oznamovací povinnost podle odstavců 2 až 5, je povinna Úřadu písemně neprodleně sdělit změny údajů uvedených v oznámení.

Podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoznámí předem Úřadu zahájení komunikační činnosti, nebo změny údajů, které uvedla v oznámení o komunikační činnosti, nebo neoznámí ukončení komunikační činnosti podle § 13.

Podle § 118 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích za správní delikt uvedený v odstavci 1 písm. a) až l) a písm. t), odstavci 2 písm. a) až d), odstavci 3, odstavci 4 písm. a) až c) a písm. p) až r), odstavci 5 písm. a) až c), odstavci 6 písm. a) až c), odstavci 7, odstavci 8 písm. a) až e), odstavci 9 písm. a) až d) a písm. h) a odstavci 10 se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč nebo do 10 % z výnosu toho, komu se pokuta ukládá, dosažených za poslední ukončené účetní období, maximálně však do výše 10 000 000 Kč.

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda-li je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu absence skutkového popisu správního deliktu ve výrokové části rozhodnutí a dále nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 22.3.2007 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně Oznámení komunikační činnosti dle § 13 zákona o elektronických

komunikacích, v němž nahlásil, že ke dni 22.3.2007 zahájí poskytování služeb elektronických komunikací a zajišťování veřejných komunikačních sítí, konkrétně veřejné pevné sítě elektronických komunikací a veřejně dostupné telefonní služby, ostatní hlasové služby, pronájem okruhů, šíření rozhlasového a televizního signálu, služby přenosu dat, služby přístupu k síti internet. Dne 28.3.2007 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně doplnění Oznámení komunikační činnosti dle § 13 zákona o elektronických komunikacích (dále též „Oznámení“ či „Oznámení komunikační činnosti“) v němž nahlásil, že předpokládané datum poskytování výše uvedených služeb bude ke dni 28.3.2007.

V červenci 2008 proběhla mezi žalobcem (jednatelům žalobce – R. N.) a správním orgánem I. stupně (odborným referentem S.) e-mailová komunikace. Dne 17.7.2008 byl žalobce upozorněn na nevyplněné dotazníky a formuláře vztahující se k jím nahlášeným službám v Oznámení. Na to reagoval žalobce e-mailem ze dne 25.7.2008 v němž uvedl, že v současné době provozuje hlasové služby pouze v testovacím režimu, proto nevěděl, zda má formulář vyplnit a pokud ano, tak jakým způsobem. Tentýž den správní orgán I. stupně žalobci odpověděl, že pokud neoznámil změny dat v zahájení služeb, dopustil se správního deliktu. Vyzval jej, aby neprodleně oznámil veškeré změny údajů obsažené v jeho Oznámení o komunikační činnosti (viz e-maily žalobce a správního orgánu I. stupně ze dne 17.7.2008 a 25.7.2008, které žalobce zasílal z adresy r.n.@dominet.cz, na internetovou adresu M. S., odborného referenta Českého telekomunikačního úřadu z odboru pro oblast Praha s.@ctu.cz).

Dne 3.12.2008 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na adresu: r.n.@dominet.cz.

Ve věci již správní orgán I. stupně dne 19.11.2008 rozhodl, avšak žalovaný dne 9.6.2008 rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět správnímu orgánu I. stupně (rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2008 v právní moci dne 22.6.2009, č.j. 5 500/2009-603). Poté opět správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 15.12.2009, ale i toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání rozhodnutím ze dne 28.6.2010 č.j. 7 585/2010-603 v právní moci dne 5.7.2010.

Dne 24.8.2009 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o novém projednání věci a informoval jej, že tím, že neoznámil změnu data zahájení komunikačních činností, které uvedl v doplnění Oznámení komunikační činnosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích ze dne 28.3.2007, dopustil se správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Znovu dne 27.7.2010 vyzval žalobce k vyjádření, k jakému konkrétnímu datu zahájil prodej služeb elektronických komunikací a taktéž k jakému konkrétnímu datu byly služby poskytnuty prvním zákazníkům a také k předložení příslušných podkladů k rozhodnutí.

Poté správní orgán I. stupně ve věci dne 17.3.2011 rozhodl (ve výroku pod bodem I. rozhodnutí) tak, že žalobce „porušil § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích tím, že ode dne 22.3.2007 do doby vydání tohoto rozhodnutí neoznámil Úřadu změny údajů, uvedené v jeho Oznámení o komunikační činnosti, konkrétně se jednalo o tu skutečnost, že žalobce nezahájil komunikační činnost k původně oznámenému datu dne 22.3.2007. Tímto jednáním se žalobce dopustil správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Ve výroku pod bodem II. rozhodnutí byla žalobci uložena dle §

118 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích povinnost uhradit pokutu ve výši 15 000 Kč. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně při kontrole plnění povinností dle zákona o elektronických komunikacích zjistil, že žalobce nezahájil komunikační činnosti k datu, které uvedl v Oznámení o komunikační činnosti. Žalobce totiž při vymáhání statistických údajů správním orgánem I. stupně sdělil e-mailem ze dne 25.7.2008, že služby poskytuje pouze v testovacím režimu. Dále zjistil, že žalobce nemá v sídle společnosti, která je zapsaná v obchodním rejstříku, žádnou infrastrukturu, tj. provozovnu, kancelář ani poštovní schránku. Navíc žalobce vede spor s jinými podnikateli ohledně prodeje jeho sítí a služeb předchozím jednatelem žalobce. Zdůraznil, že přestože byl žalobce opakovaně vyzýván, nedoložil žádný dokument, kterým by prokázal poskytování nahlášených komunikačních služeb. Naopak žalobce uvedl, že služby poskytuje pouze v testovacím režimu.

O rozkladu, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (rozklad ze dne 11.4.2011) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím v právní moci dne 18.11.2011, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že žalobce „porušil § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích tím, že ode dne 28.3.2007 do doby vydání tohoto rozhodnutí neoznámil Úřadu změny údajů uvedených v Oznámení o komunikační činnosti ze dne 28.3.2007, a to konkrétně změnu data předpokládaného zahájení zajišťování oznamovaných veřejných komunikačních sítí a změnu data předpokládaného zahájení poskytování oznamovaných služeb elektronických komunikací, čímž se dopustil správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.“ Výroky pod body II. a III. rozkladem napadeného rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce neoznámil změny údajů uvedených v Oznámení o komunikační činnosti. Zdůraznil, že žalobce byl dopisem ze dne 27.7.2010 jednoznačným způsobem vyzván k vyjádření, k jakému konkrétnímu datu zahájil prodej služeb elektronických komunikací a taktéž k jakému konkrétnímu datu byly služby poskytnuty prvním zákazníkům. Na tuto konkrétní výzvu žalobce nikterak nereagoval. S poukazem na výše uvedenou výzvu odmítl žalobcovu námitku, že by požadoval doložení negativních skutečností. Nesouhlasil s námitkou žalobce spočívající v tom, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z jediného důkazu - e-mailu ze dne 25.7.2008, naopak zdůraznil, že tento důkazní prostředek má nízkou důkazní hodnotu, neboť rozhodnutí o porušení zákona si žalobce sám zavinil svým negativním přístupem v řízení. Odmítl námitku neexistence důvodu pro nahlášení změn dle § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce osobně doručil správnímu orgánu I. stupně Oznámení komunikační činnosti ze dne 22.3.2007 a doplnění Oznámení komunikační činnosti ze dne 28.3.2007, v nichž oznámil správnímu orgánu I. stupně, že bude vykonávat nahlášené komunikační činnosti. Jako předpokládané datum zahájení těchto činností uvedl datum 28.3.2007. Žalobce však na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 27.7.2010 nedoložil výkon komunikačních činností. Proto uzavřel, že žalobce povinnost uloženou v § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích nesplnil, tj. neoznámil změnu údaje uvedeného v Oznámení tj. datum předpokládaného zahájení zajišťování sítě a poskytování služby. Dále uvedl, že provedením změny ve výroku pod bodem I. rozhodnutí došlo jednak k upřesnění počátku doby trvání protiprávního jednání žalobce ke dni 28.3.2007 a také k formulačnímu upřesnění deliktního jednání žalobce. Odmítl proto námitku nepřezkoumatelnosti výroku rozkladem napadeného rozhodnutí s tím, že skutek je zde nezaměnitelným způsobem

vyspecifikován. Konstatoval, že provedenou změnou žalobci nevznikla újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat, neboť se jedná jen o upřesnění popisu skutku. Z výroku je přitom zřejmé, že neoznámení změn se týká všech komunikačních činností uvedených v oznámení o komunikační činnosti dle § 13 zákona o elektronických komunikacích.

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Předně žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to v části výrokové, z důvodu absence skutkového popisu správního deliktu. K tomuto soud poukazuje na judikaturu správních soudů, v níž se důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 2 As 34/2006, v němž v první právní větě vyslovil, že: „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných právních skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

Dle názoru soudu výrok pod bodem I. žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje řádnou identifikaci skutku nezaměnitelným způsobem. Z výroku je zcela zřejmé čeho se měl žalobce dopustit - neoznámil správnímu orgánu I. stupně změny údajů uvedených v Oznámení komunikační činnosti ze dne 28.3.2007. Konkrétně se jednalo o změnu data předpokládaného zahájení zajišťování oznamovaných veřejných komunikačních sítí a změnu data předpokládaného zahájení poskytování oznamovaných služeb elektronických komunikací. Rovněž výrok obsahuje určení časového období, v němž se žalobce deliktního jednání dopustil - ode dne 28.3.2007 do doby vydání napadeného rozhodnutí. A také je zde uvedena právní kvalifikace správního deliktu, kterého se žalobce dopustil - § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

Podle názoru soudu je v posuzovaném výroku pod bodem I. žalobou napadeného rozhodnutí správní delikt řádně specifikován tak, že sankcionované jednání není zaměnitelné s jednáním jiným.

Soud považuje za lichou i námitku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nesprávném právním posouzení věci dle § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ukládá právnické osobě, která hodlá vykonávat komunikační činnost (podnikání v elektronických komunikacích), povinnost tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu. Přičemž podle § 13 odst. 3, 4 písm. b) zákona o elektronických komunikacích musí být v Oznámení mimo jiné uvedeno datum předpokládaného zahájení zajišťování veřejné komunikační sítě či poskytování služby elektronických komunikací. Osoba, která splnila výše uvedenou oznamovací povinnost je dále povinna Úřadu písemně neprodleně sdělit změny údajů uvedených v Oznámení, což je zcela jednoznačně a srozumitelně stanoveno v § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích. Tedy správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, když po žalobci požadovaly sdělení změn údajů o datu zahájení jím nahlášených činností v Oznámení komunikační činnosti ze dne 28.3.2007.

Soud neshledal opodstatněnými ani žalobní námitky týkající se žalobcova e-mailu ze dne 25.7.2008. Žalobce tvrdil, že správní orgány e-mail nesprávně posoudily jako jediný důkazní prostředek a zároveň podnět pro zahájení správního řízení, čímž byl nesprávně zjištěn skutkový stav věci.

Žalobce nejprve namítal, že dotčený e-mail nebyl řádně podepsán a doručen. Soud poukazuje na žádost žalobce ze dne 3.12.2008 adresovanou odbornému referentovi správního orgánu I. stupně o doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na adresu:

r.n.@dominet.cz. A z této adresy byl dotčený e-mail správnímu orgánu I. stupně odeslán. Dále vzájemná komunikace mezi účastníky probíhala formou zasílání mailů a žalobce po celé správní řízení tuto formu komunikace vyžadoval. Žalobce poprvé v žalobě uvedl, že daný e-mail nezaslal. V rámci správního řízení však nikterak nespороval zaslání e-mailu, pouze se soustředil na rozbor jeho obsahu, proto má soud i tuto námitku za zcela účelovou.

Žalovaný správně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí posoudil e-mail ze dne 25.7.2008 jako důkazní prostředek s velmi nízkou důkazní hodnotou. Žalovaný totiž své rozhodnutí založil na zjištění, že přestože byl žalobce podáním ze dne 27.7.2010 jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem vyzván k vyjádření k jakému konkrétnímu datu zahájil prodej služeb elektronických komunikací a taktéž k jakému konkrétnímu datu byly služby poskytnuty prvním zákazníkům, tak se k věci ani nevyjádřil ani nepředložil správním orgánům žádné důkazní prostředky. Žalobce touto výzvou rozhodně nebyl vyzván k prokázání negativních okolností, její obsah je jednoznačný a směřuje k prokázání toho, kdy a jakým konkrétním způsobem byla žalobcem nahlášená činnost zahájena. Žalobce však na výzvu ze dne 27.7.2010 nikterak nereagoval, proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení neunesl důkazní břemeno, neboť nepředložil žádné důkazy k prokázání zahájení prodeje služeb elektronických komunikací k nahlášenému dni jejich předpokládaného zahájení 28.3.2007 v Oznámení. Důkazní břemeno k prokázání řádného zahájení poskytování služeb ke dni 28.3.2007 tížilo žalobce, bylo na něm, aby potřebné důkazy v řízení předložil, pokud tak neučinil a žádné návrhy ani důkazy v řízení nepředložil, nemůže se z tohoto důvodu dovolávat ani nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Pokud nedošlo k zahájení prodeje služeb ke dni uvedenému v Oznámení a žalobce nenahlásil změnu tohoto předpokládaného data zahájení, dospěly správní orgány ke správnému právnímu závěru o žalobcově porušení zákonem stanovené povinnosti v § 13 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích.

Žalobce dále tvrdil, že své služby poskytuje v tzv. testovacím režimu. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích obsahuje definici komunikačních činností, povinnosti spojené s oznámením jejich provozování jsou upraveny v § 13 zákona o elektronických komunikacích. V tomto zákonném ustanovení není obsažena žádná úprava či výjimka pro poskytování nahlášených služeb v tzv. testovacím režimu. Jelikož ani jinde v zákoně o elektronických komunikacích není upraveno poskytování nahlášených služeb v tzv. testovacím režimu, má soud tuto námitku žalobce za zcela účelovou.

Také námitku žalobce o nezákonnosti zahájení správního řízení pro nedostatek relevantní informace o spáchání správního deliktu žalobcem má soud za neoprávněnou. Shodně se žalobcem soud poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu č.j. 7 A 167/94, v němž se soud zabýval i otázkou výkladu pojmu „dozvědět se o porušení povinnosti“. Konstatoval, že: „*Citované slovní spojení neznamena, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Průkaz, že povinnost byla porušena, a kdo je za to odpovědný, je vlastním předmětem řízení. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne..... Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodně.*“

Správní orgán I. stupně pojal podezření o spáchání správního deliktu, když žalobce na urgenci k vyplnění formuláře vztahujícího se k jím nahlášeným službám e-mailem ze dne 25.7.2008 uvedl, že si není jistý, zda jej tato povinnost stihá, neboť služby provozuje v tzv. testovacím režimu. Na to již správní orgán I. stupně žalobci odpověděl, že pokud neoznámil změny dat v zahájení služeb, dopustil se správního deliktu a vyzval jej, aby neprodleně oznámil veškeré změny údajů obsažené v jeho Oznámení o komunikační činnosti. Správní

orgán I. stupně tak pojal oprávněné podezření založené na objektivních skutečnostech, že k porušení povinnosti oznámit změny nahlášených dat na straně žalobce došlo.

Poslední žalobcem uplatněné námitky spočívající v závažných procesních vadách řízení, které spatřoval v porušení zásad spravedlivého procesu, rovnosti stran a šikanózně vedeném správním řízení, soud neshledal opodstatněnými.

Ve skutečnosti, že správní orgány poskytly kopii správního spisu Městskému soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 25 Cm 355/2006, nelze spatřovat porušení zásady spravedlivého procesu ani rovnosti stran. Naopak správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když poskytly soudu požadované listiny a sdělení. Soud totiž určuje v občanském řízení dle § 125 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění rozhodném (dále jen „o.s.ř.“), jaké prostředky mohou sloužit v řízení jako důkaz, například listiny, zprávy a vyjádření orgánů. A v souladu s § 128 o.s.ř. je každý povinen bezplatně na dotaz soudu sdělit (ústně či písemně) skutečnosti významné pro řízení a rozhodnutí.

Soud nemohl vejít ani na námitku šikanózního charakteru správního řízení, které žalobce spatřoval v tom, že v rámci správního řízení odvolací orgán několikrát zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť za nezměněného skutkového stavu. Soud konstatuje, že dvouinstančnost správního řízení zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Jedná se tedy o pojistku proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí. Předchozími odvolacími řízeními bylo zaručeno řádné přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí žalovaným a rozhodně jimi nedošlo k poškození či znevýhodnění žalobce.

Žalobce v replice ze dne 5.6.2012 rozšířil žalobu o další žalobní bod, v němž namítal nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. lze rozšířit žalobu o další žalobní bod jen do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V tomto případě bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 18.11.2011, dvouměsíční lhůta pro rozšíření žaloby o další bod tak uplynula ke dni 6.8.2012. Proto se soud nebude nově uplatněným žalobním bodem v replice ze dne 5.6.2012 zabývat. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud proto nedůvodnou žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. z a m í t l.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. května 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková